

Diplomní projekt – oponentní posudek

Dům na konci cesty

autor: Bc. Kristýna Blažíčková

ČVUT, Fakulta architektury

Atelier Hlaváček – Čeněk

letní semestr 2017 / 18

Návrhu nového Ďáblického krematoria a obřadní síně předcházela úvaha autorky nad vnímáním lidského života, konečností jeho fyzické formy, o způsobu nakládání s ostatky. Byly hledány odpovědi na otázky jak provést pozůstalého člověka loučením, v jakém prostředí jej nechat přijmout dozvuky posledních dní.

Ďáblickému hřbitovu z r. 1912 vtiskl charakter architekt Vlastislav Hofman, který zde realizoval kubistickou západní bránu a hřbitovní zeď. Samotný hřbitov má spíše formu parku s lesem vzpomínek. Kristýna Blažíčková vhodně navazuje na stávající strukturu alejí s táhlými oblouky. Krematorium umísťuje do severo-východního koutu hřbitova, tedy do nejnižšího místa. Síla tohoto řešení je ještě umocněna vložení stavby pod terén, který v pruzích nadzvedává i utápí dle potřeby místností sloužících k pohřebnímu rituálu. Bezpochyby silný koncept splnutí stavby se zemí však přináší otázku nebezpečí pádu z výšky v místech vynošení, kde hrozí pád do prohlubně více než 6,5 metru hluboké. Dlužno dodat, že v takovém případě již nelze* řešit zábradlí keří či jinou souvislou trvalou zelení. Stejný úkol však řešil i architekt Radko Květ v návrhu Archeoparku v Pavlově, či duo Mastenbroek-Müller u vily v kopci švýcarské vesničky Vals.

Je na místě otázka, proč by lidé vůbec z chodníků sešli? Možná i proto, že vstup k obřadní síni krematoria je situován na kolmou osu od Střemu vzpomínek. Pokud si však jde návštěvník pohřeb objednat či vyzvednout urnu, musí ve značném předstihu zvolit stezku jinou. Pokud tak neučiní, nezbývá než projít přes obřadní síň či se kolem domu brodit hlubokou travou. Obzvlášť pro imobilní návštěvníky nepříjemnost. Další překvapení je čeká v předsíňkách toalet, kde nelze opsat manipulační kruh 1,5m. Muži budou postrádat pisoáry a Hygiena stěnu mezi umývárnu a klozety.

Žádná z těchto výtek však nemůže zastínit kvality silně a jednoznačně navrženého konceptu. V další fázi projektové dokumentace by jistě došlo i na harmoničtější rytmizaci dělení oken obřadní síně a další drobné prohřešky.

Autorka se rozhodla budově krematoria uzmout tak očekávanou a zavedenou monumentalitu. Umístěním hmoty pod zem vzniká stavba nenápadná, která se nesnaží konkurovat chrámům ducha. Ďáblickému hřbitovu totiž sluší jiný pohled. Píseň větru v zeleni, táhlé oblouky alejí přecházející ve hru rovnoběžnosti. Nastává protknutí domu s přírodou, kam je tak samozřejmě doprovodit zesnulé na poslední cestě ke splnutí se zemí.

Doporučuji k obhajobě s hodnocením A-.

V Praze, 1. června 2018

Ing. arch. Jan Kazimour

*/ ČSN 74 3305